

la humanitat

PORTAVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

VOL. III, 3.ª EPOCA, N.º 13 i 14

BARCELONA, 15 AGOST 1979

PREU: 25 PTES.

HERIBERT BARRERA ENS PARLA DE LA DISCUSSIO A MADRID DEL NOSTRE ESTATUT

La discussió del projecte d'Estatut

Quan escric aquestes ratlles el projecte d'Estatut està encara discutint-se a la Ponència mixta designada per la Comissió Constitucional del Congrés de Diputats i per l'Assemblea de Parlamentaris Catalans. Les converses amb el President Suárez encara no han començat. No sé, doncs, quin serà el resultat final de tot plegat. Però sobre alguns punts fonamentals poden treure's ja conclusions certes que és segur que els fets posteriors no vindran a desmentir.

La primera conclusió és que, com els de l'Esquerra sempre hem dit, la batalla per a una autonomia autèntica, com la que ens donava l'Estatut del 1932, va ésser perduda en la discussió de la Constitució. Com també sempre hem dit, els articles del projecte de Sau referents a ordre públic i justícia, malgrat llur modestia, van encara més enllà de la Constitució i quedaran retallats en la forma que l'Estatut Basc ja prefigura. Els que pretenien el contrari enganyaven al poble i mentien deliberadament.

La segona conclusió és que, en tots els punts on la Constitució té formulacions ambigües, no es dona mai cap interpretació favorable als punts de vista catalans. Les ambigüitats de la Constitució foren només una refinada enganyifa per fer quedar bé als catalans que participaren en la comèdia del «consens».

La tercera conclusió és que, tant en la discussió de l'Estatut com en la discussió de la Constitució, la tècnica de no dir les coses pel seu nom, i de parlar a Madrid un llenquatge diferent del parlat a Barcelona i de deixar entendre que les afirmacions nacionalistes a Catalunya son només eines de propaganda electoral, no haurà servit de res. Ben al contrari, com més bons minyons es manifestin la major part dels catalans, més es posen fermes els nostres adversaris mantenint les posi-

cions tradicionals del nacionalisme espanyol centralista i autoritari.

La quarta i última conclusió és que no acabarem de saber del tot quina autonomia tindrem fins que estiguin aprovades totes les lleis orgàniques de desenvolupament constitucional que en tants punts han de regular-la. Per fer-me entendre citaré només dos petits exemples:

l'Estatut diu que la Generalitat podrà tenir una policia pròpia, però el projecte de llei orgànica de policies de les Comunitats Autònomes diu que aquestes policies comprendran només cossos uniformats i només podran portar armes curtes. L'Estatut diu que hi haurà a Catalunya un Tribunal Superior de Justícia, però el projecte de llei orgànica del Consell General del Poder Judicial diu que aquest Tribunal Superior serà el que ara s'anomena Audiència Territorial. Tota l'autonomia s'haurà reduït a un canvi de nom!

Aquests hauran estat els resultats del vot del poble català en les eleccions del juny del 1977 i del març del 1979. Els que som demòcrates hem d'acceptar-ho i no podem caure en el pecat de supèrbia com fa cert ex-senador prenent que els grups minoritaris hem d'imposar la nostra voluntat als que van tenir, tots plegats, una ampla majoria.

Però els electors catalans nacionalistes, que són molts, haurien de reflexionar i adonar-se del que significa donar llurs vots a partits de disciplina no catalana i a partits que prenent-se nacionalistes, actuen sempre en la línia del pitjor regionalisme, no del d'abans del 1917 sinó del de la col·laboració i del possibilisme a ultrança.

Com els personatges de Dostojevsky, els catalans amb aquest Estatut i amb les peripècies de la seva discussió, quedarem, segurament (tant de bo que m'equivoqui) humiliats i ofesos. Però això no ha d'ésser obstacle perquè no prenem el que ens donguin. Les esperances de tants anys de lluita sota el franquisme hauran quedat segurament decebudes, malgrat el que puguin pretendre alguns. Però la lluita continuarà. La generalitat que Macià restaurà i per la qual Companys va donar la vida i que Franco destruí, haurà quedat definitivament enterrada amb l'assentiment majoritari dels legítims representants democràtics del poble català. Així i tot: visca la migrada Generalitat de l'Estatut de 1979! Fem-ne el punt de partida per a noves lluites, l'escambell que ens permeti enlairar-nos fins a l'autèntica llibertat. El destí de Catalunya no el determinen forçosament els Francos i els Suárez. Si volem, el destí de Catalunya està a les nostres mans.

Heribert Barrera